

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 623

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουνίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Τεῖς ἐπαρχίαις. 8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ . . . φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ. ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Henri de Foville: Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ.— Γεωργίου Πραδέλ:
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. (τέλος).
— ΠΛΑΓΓΩΝ Η ΜΗΛΙΣΙΑ, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. — ΕΝ Τῇ
ΑΜΑΞῇ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
ναίων καὶ τραπέζων, συναλλαγμάτων, κτλ.

HENRI DE FOVILLE

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Τὴν ἐπαύριον τῆς συνδιαλέξεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ πατρὸς του, ὁ Γεώργιος ἤρξατο προπαρασκευαζόμενος διὰ τὴν ἀναχώρησίν του, μετὰ δὲ ταῦτα ἐξῆλθε διὰ νὰ ἀποχαιρετίσῃ τοὺς φίλους του καὶ μετὰ μεσημβρίαν μετέβη εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον Νάττελ. Ἡ Βιλελμίνη καθήμενη εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἤμας ὡς εἶδεν αὐτὸν εἰσελθόντα, ἠγέρθη καὶ ἐρυθρὰ ἐξ εὐχαριστήσεως ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, τὸν ὠδήγησεν εἰς μικρὰν ἀρκακιμένην αἴθουσαν ἐν ἣ εὐρέθησαν μόνοι, καί,

— Ὅποια εὐτυχὴς τύχη σὲ ἔφερεν ἐνταῦθα; τὸν ἠρώτησε τότε ὅπως περιχαρὴς.

— Ἐρχομαι νὰ σὲ ἀποχαιρετίσω, προσφιλὴς Βιλελμίνη, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος περιπτυσσόμενος αὐτήν.

— Πῶς! ἀνάχωρεῖς πάλιν καὶ μὲ ἐγκαταλείπεις μόνην, σκληρὴ, ἀνεφώνησεν ἡ κόρη, ὦ πόσον ὑποφέρω μακρὰν σου! ὁ προϊστάμενός σου ἔχει λοιπὸν πάντοτε ὑποθέσεις εἰς τὰς ἐπαρχίας νὰ διευθετῇ; καὶ τὴν φορὰν ταύτην ποῦ σὲ ἀποστέλλει;

— Βιλελμίνη, ἐν θέλω ἐπὶ πλέον νὰ σοὶ τὸ ἀποκριθῶ, τὴν φορὰν ταύτην ἀναχωρῶ διὰ νὰ πολεμήσω.

— Διὰ νὰ πολεμήσῃς! ἀνεφώνησεν ἡ νεῆνις ὠχρῶσα.

— Μάλιστα, μεταβάνω εἰς Γαλλίαν, ἡ πατρίς μου δὲν ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν ὅλων τῶν τέκνων; ὁ στρατάρχης Λεβέφ ὑπεχρεώθη ἐπὶ λόγῳ τιμῆς νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὰ σύνορα στρατὸν ἐκ τετρακοσίων χιλιάδων ἀνδρῶν, καὶ εἶχε διαβεβαιώσει ὅτι ὁ ὑπλισμὸς καὶ αἱ προμήθειαι τοῦ στρατοῦ τούτου θὰ ἦσαν καθελοκληρίαν πλήρεις, ὅτι καὶ ἀπὸ τὸν ἑσχατον στρατιώτην οὐδὲν θὰ ἔλειπε, οὐδὲ ἐν κομβίον περικνημίδος καθ' ὅσον καὶ αἱ ἐφεδρεῖαι εἶχον ἐφοδισθῇ μὲ πάντα τὰ χρειώδη. Ἀλλ' ὁ στρατάρχης Λεβέφ κατέστρεψε τὸν ἡγεμόνα του καὶ ἐπρόδωκε τὴν Γαλλίαν, ὥπως δὴποτε τὸ κακὸν ἐγένετο, καὶ ἦδη ὅτε εἶναι λίαν ἄργά ἀπεκαλύφθη ὁ δόλος, καὶ ἐγένετο γνωστὸν ὅτι στερούμεθα τῶν πάντων· αἱ ἐπιμελητεῖαι δὲν λειτουργοῦσι κανονικῶς, αἱ ζωστροφίαι καὶ τὰ

πολεμεφρόδια φθάνουσι δυσκόλως εἰς τὰ σώματα, ἐὰν αἱ ἀποστολαὶ δὲν ἐξαφανισθῶσι καθ' ὁδὸν ἢ ἐὰν δὲν συλληφθῶσι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ· ὁ εἰς τὰ σύνορα στρατὸς δὲν εἶναι ὁ ἡμισὺς ἐκείνου, ὅστις ὤφειλε νὰ ἦναι, καὶ αἱ διαταγαὶ κακῶς διδόμεναι μένουσι ἀνεκτέλεστοι· τέλος, δὲν ὑπάρχει συνεννόησις.

Ἡ Βιλελμίνη ἀνίσθητος σχεδόν, εἶχε καταπέσει ἐπὶ καθίσματος, ὁ δὲ Γεώργιος λαβὼν τὰς χεῖράς της,

— Μὴ ἀνησυχῇς ἀδίκως, ἀγαπητὴ μου φίλη, τῇ εἶπε μετὰ τρυφερότητος.

— Αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ὀλίγον καλῆτερα τώρα, ἐπιθύρουν ἡ νεῆνις μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινων· ὅ,τι μὲ εἶπες, Γεώργιε, μὲ ἀνησύχησε πολὺ, πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι ἡ καρδία μου ἔπαυσε πάλλυσσα· δὲν θὰ προσπαθῆσω νὰ σὲ ἀποτρέψω τοῦ σκοποῦ σου, διότι ἐὰν ἐδίσταζες νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ ὑπερτατον τοῦτο καθήκον πρὸς τὴν πατρίδα σου, θὰ ἦσα ἀνάξιος τῆς ἀγάπης ἣν τρέφω πρὸς σέ.

— ὦ, εὐχαριστῶ προσφιλὴς Βιλελμίνη, εἶπεν ὁ Γεώργιος περιχαρὴς, ἐφοβούμην μὴ σὲ λυπήσω καὶ σὲ εὖρω ἔχουσιν τὰς αὐτὰς ιδέας τῆς μητρός μου, ἥτις ἐφευρίσκει ἄπειρα μέσα διὰ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ· τόσοι πολὺ ὑποφέρει.

— Θέλω ὑπάγει νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, καὶ τῇ προσφέρω τὰς ἀσθενεῖς παρηγορίας μου, ὁμοῦ θέλομεν παρκαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ σὲ διαφυλάττῃ ὑπὸ τὴν σκέπην του.

— Ἡ ιδέα ὅτι μέλλω νὰ πολεμήσω κατὰ τῶν συμπατριωτῶν σου, δὲν σὲ διεγείρει ἐναντίον μου;

— Πότος, Γεώργιε, μήπως σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τοῦ πολέμου τούτου; οὐχί· μήπως ἐγώ; καὶ πάλιν οὐχί· καὶ ἐπειδὴ οὐδεμίαν δυνάμεθα νὰ ἐπιφέρωμεν θεραπείαν, δεχθῶμεν τὸ πεπρωμένον μας. Οἱ αἰτίαι τῆς ἀδελφοκτονίας ταύτης πάλιν θὰ ἔχουσι φοβερὸν λόγον νὰ δώσωσι ἐνώπιόν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὰ δάκρυά της, ἅτινα ἐπὶ πολὺ συνεῖχεν, ἔρρευσαν ἄφθονα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ αἱ λυγμοὶ

καταπνίξαντες τὴν φωνὴν τῆς, τὴν ἐμπόδισαν νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Βιλελμίνη, ἐπανελάθεν ὁ Γεώργιος περιπαθῶς, ἄφες οἱ ἀσπασμοί μου νὰ σπογγίσωσι τὰ δάκρυά σου, ἀνάλαβε θάρρος, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ μὲ κάμῃς νὰ ἀπολέσω τὸ ἰδικόν μου, οὐτινος ἔχω τοσαύτην ἀνάγκην κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην· διὰτί ἀπελπίζεσαι οὕτω; θὰ ἐπιστρέψω, τρέψω τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θὰ μείνω ἐπὶ πολὺ μακρὰν ἐκείνων. τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ εἰς τὴν ἐπάνοδόν μου θὰ ἐνωθῶμεν, διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῶμεν ποτὲ πλέον· στρέψε λοιπὸν τὴν διάνοιάν σου, εἰς τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην ἣν τοσοῦτον ἀνυπομένως ἀναμένομεν, καὶ πιστεύσε ὅτι ὁ πρὸς σὲ ἔρως μου θὰ εἶνε αἰώνιος.

Ἐνῶ ἡ νεᾶνις ἐσφόγγιζε τὰ δάκρυά τῆς ἀτίνα ἔρρεεν ἀκουσίως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς εἰσῆλθεν ὁ πατὴρ τῆς ὅστις ἀφου περιέφερε τὰ βλέμματά του ἀπὸ τοῦ Γεωργίου εἰς τὴν θυγατέρα του, ἐφαίνετο ἀναμένων τὴν ἐξηγήσιν τῶν ὧσων ἔβλεπεν· ὁ Γεώργιος ἔσυρε αὐτὸν κατὰ μέρος καὶ εἰς ὀλίγας λέξεις τῷ εἶπε τὸ αἴτιον δι' ὃ εἶχεν ἔλθῃ ὁ πατὴρ τῆς Βιλελμίνης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ γενόμενος σοβαρός,

— Καλλιστά, ἀπεκρίθη, δὲν ἔχω οὐδεμίαν παρατήρησιν νὰ ἐπιφέρω· ὑπάγετε εἰς συνάντησιν τῶν συμπατριωτῶν μου· ἐὰν δὲν ἦμην τοσοῦτον γέρον ἐπρεπε νὰ εὐρίσκωμαι ἤδη εἰς τὰς τάξεις των, εἶμαι Βαυαρὸς, τὸ Μόναχον εἶνε ἡ γενεθλιός μου πόλις. Ναί, οἱ Βαυαροὶ γινώσκουσι νὰ μάχωνται, ἦμην βεβαίωτατος ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐλάμβανον τὰ ὅπλα πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς μητρὸς πατρίδος· ἀναμφιβόλως· μὴ ἀρκετὰ δὲν ἔψαλλον εἰς τὰ βουλευδάρτια τῶν Παρισίων καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων περιπάτων σας τὸν γερμανικὸν Ῥήνον τοῦ Ἀλφρέδου Μυσσέ. Τὸ ἥσυχον ἐκεῖνο ἦτο ὕβρις ἀπευθυνομένη κατ' ἡμῶν, ἦχει κακῶς εἰς τὰ ὧτά μας· Ἐπειδὴ ἡ Γαλλία δὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ ὅ,τι κατεῖχε δὲν θὰ ἔχῃ τοῦ λοιποῦ οὐδὲ σπιθαμὴν ἐδάφους διαβρεχόμενου ὑπὸ τοῦ Ῥήνου, ἔχομεν ἀνάγκην καὶ τῶν δύο ὀχθῶν καὶ θὰ τὰς λάβωμεν... δὲν ἤμεθα κύριοι τῆς Ἀλσατίας καὶ Λορραίνης; θὰ μάθωσιν ἤδη τί ἐστὶ γερμανικὴ ἐνότης, καὶ ὁποῖα ἡ ἰσχύς τῆς ὅταν οἱ ξένοι τολμῶσι νὰ τὴν ἀπειλώσιν. Καὶ ὁ ζυθοποιὸς καὶ ξενοδόχος ἔπαυσε ὁμιλῶν, ἵνα ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ ἤελον προξενήσει οἱ λόγοι του.

— Ὑπομονὴν, ἀπεκρίθη ἀταράχως ὁ Γεώργιος· ἡ τύχη ἐνδεχόμενον εἰσέτι νὰ μεταβληθῇ, προσφιλῇ μου κ. Νάττελ, καὶ τότε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάττῃ ἀπὸ τὰ ἀντίποινα, θὰ ὧσι φρικώδη, προσέξατε καλῶς, ἐὰν δὲν εἴσθε ὁ πατὴρ τῆς προσφιλοῦς μου Βιλελμίνης ἠδυνάμην νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἄλλως· ἐννοεῖτε καλῶς ὅτι τοιαύτας ἐκφράσεις κατὰ τῆς πατρίδος καὶ τῶν συμπατριωτῶν μου δὲν μοὶ εἶνε οὐδαμῶς εὐάρεστον νὰ ἀκούω. Μέχρι τοῦδε μήπως ἠττήθημεν; οὐχί· οἱ ἰδικοί σας μᾶς κατέβαλον διὰ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἐδῆσε νὰ ὑποχωρήσωμεν, ἀναμείνατε μέχρις οὐ οἱ δύο στρατοὶ συναντηθῶσιν ὑπὸ τὰ πείχη τοῦ Μέτζ, ἐκεῖ θὰ ἐπείλθῃ φοβερὰ σύγκρουσις ἥτις ἴσως θὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Οἱ στρατοὶ σας θὰ συγκρουσθῶσιν ἐκεῖ ὡς καὶ πρὸ τοῦ Σαλὼν πρὸς ἀκλόνητον ὀχύρωμα, ὅπερ θὰ σχηματίσωσι χιλιάδες στήθη. Ὡς πρὸς τοὺς Παρισίους δέ, οὐδὲ πέντε ἐκ τῶν στρατῶν σας δὲν θὰ δυνήθωσι νὰ τοὺς κυριεύσωσιν.

Ὁ Νάντζελ ὑπομειδὼν ὕψωσε τοὺς ὠμούς, ἠσθάνετο βεβαίαν πλὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν συμπατριωτῶν του.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σᾶς δυσαρεστήσω, ἐξηκολούθησεν

ὁ Γεώργιος, καὶ νομίζω πράγματι ὅτι οὕτω θὰ κατελήγαμεν εἰς ἔριδα· οὐδέποτε ἔπραξα τι καθ' ὑμῶν, δὲν δύνασθε ἐπομένως νὰ θέλετε τὴν καταστροφὴν μου, ὅσον ἀφορᾷ δὲ ἐμὲ, παρεσκευαζόμεν νὰ καταστῶ υἱὸς σας· δὲν ἔχω ἄλλο τι κάλλιον τούτου νὰ σᾶς προσθέσω· ἄς ὁμονήσωμεν λοιπὸν, σεβαστέ μοι κύριε Νάτζελ, καὶ ἄς μείνωμεν καλοὶ φίλοι.

— Τῷόντι, ἔχεις δίκαιον, Γεώργιε, ἡμεῖς δὲν συνετελέσαμεν ποσῶς εἰς τὰ γεγονότα, ἐξῶμεν ἡσυχοὶ καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἴχομεν ἀνάγκην τοῦ φρικώδους αὐτοῦ πολέμου, ὅστις κωλύει τὸ ἐμπόριον σχεδὸν πάνταχού, καὶ ὅστις ἐπιφέρει τὴν παραχυσίαν εἰς πᾶσαν ἐργασίαν· ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν συμβῇ, ἡ Γαλλία διὰ τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς θὰ ἦνε πάντοτε ἡ βασιλίσσα τῶν ἐθνῶν. Δὲν κατέχει τὴν κλεῖδα πάντων, δὲν ἔχει ἄπειρα πλούτη, πίστιν ἀπαράμιλλον; Εἰς δὲ τὰ λοιπὰ ἔθνη κατέστη ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχωσι τὴν ἀνάγκην αὐτῆς. Ἀφότου διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι τῆς, οὐδὲν ἀποστέλλεται πλέον οὐδαμοῦ καὶ τοῦτο εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπάδειξις τῶν ὧσων σοὶ εἶπον ἤδη. Ἀλλὰ πρὸς στιγμήν ἄς ἀφήσωμεν τὴν πολιτικὴν κατὰ μέρος, καὶ ἄς πῖωμεν ἐν ποτῇριον κονιάκ ἐξ ἐκείνου, ὅπερ φυλάττω δι' ἐσέ, ἄς τὸ πῖωμεν εἰς ὑγείαν σου καὶ εἰς τὴν ταχεῖαν ἐπάνοδόν σου· σύγγνωθι τὴν οἰκειότητα ταύτην, Γεώργιε, σὲ θεωρῶ ἤδη ὡς υἱόν μου.

— ὦ! ἀναχωρῶν τρέψω τὴν ἐλπίδα νὰ καταστῶ ἡμέραν τινὰ τοιοῦτος, εἶπεν ὁ Γεώργιος ὑπομειδὼν πρὸς τὴν μνηστὴν του.

— Εἶνε ὁ μεγαλῆτερος πόθος μου, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ καταστήσῃς εὐτυχὴ τὴν Βιλελμίνην. Εἴθε ὁ πόλεμος οὗτος ταχέως νὰ περατωθῇ καὶ εἴθε νὰ δυνήθωμεν ὁ πατὴρ σου καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς ὁδηγήσωμεν ταχέως εἰς τὸν βωμόν!

Ἡ Βιλελμίνη εἶχεν ἐντελῶς ἀναλάβει, πρὶν δὲ ἀποχωρισθῶσιν οἱ δύο νέοι ἀντήλλαξαν περιπαθεῖς διαβεβαιώσεις περὶ τοῦ ἔρωτός των, πρὸς δέ, καὶ τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀποχαριτισμοῦ, μεθ' ὃ ὁ Γεώργιος ἀπεσύρθη εἰς ἄκρον συγκινηθμένος. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐδῆσε νὰ ὑποστῇ τὴν ἐκείμασίαν σκηπῆς ἀλλοίας φύσεως, ἀλλ' οὐχὶ ὀλιγώτερον συγκινητικῆς.

Ἡ μήτηρ του πᾶσχαυσα κατέκειτο κλινῆρης, ἡ δὲ Βέρθα, εἶχε τοσοῦτον κλαύσει, ὥστε οἱ ὠραιοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐρυθροὶ καὶ ἐξοιδημένοι· ἔτρεμε διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ ριφθεῖσα εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἔχυσεν ἄφθονα δάκρυα.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ διαφυλάττῃ, Γεωργιέ μου! ἦσαν οἱ μόνοι λόγοι, τοὺς ὁποίους ἡ μήτηρ του ἠδυνήθη νὰ τῷ εἴπῃ περὶ πτυσομένη αὐτόν.

Ὁ Γεώργιος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐκειμήθη ὀλίγον, καὶ εἰς τὰς πέντε ὥρας τῆς πρωίας ἠγέρθη διὰ νὰ ἀκροασθῇ.

Βαθυτάτη σιωπὴ ἐπεκράτει εἰς τὴν οἰκίαν· θέλων δὲ νὰ ἀπομακρυνθῇ χωρὶς νὰ ἀνανεώσῃ συγκινητικούς ἀποχαριτισμούς ἐξῆλθε τοῦ δωματίου· βελδίζων ἀκροποδητὴ ἠνείξεν ἀθροῦς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν, καὶ εὐρέθη πᾶρυτα εἰς τὴν δόδον.

Ἐτρεξεν ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὴν πλατείαν Τροφαλγὰρ εἰς τὸν ἐμπερικλειόμενον χώρον ὑπὸ τῶν πορτοκαλεῶν, τῶν πηγῶν αἵτινες περιβάλλουσι τὸ μνημεῖον τὸ ἀναγεθὲν εἰς μνήμην τοῦ Ναπολέοντος.

Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῆς ὁμίχλης φθινοπωρινῆς πρωίας, συνηθροί-

ζοντο οί πατριώται, πάντες ώραίοι νεανίαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας των καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ ἀναχωρήσωσιν.

Ἀλλὰ πόσους ἄρ' γε ἐξ αὐτῶν ἐμελλον καὶ πάλιν νὰ ἐπανιδώσωιν οἱ προσφιλεῖς συγγενεῖς των; καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσίωσις των αὕτη πόσους ἄρ' γε δὲν ἤθελε βυθίσει εἰς μέγα πένθος;

Οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἐφαίνοντο σοβαροὶ καὶ περισκεμμένοι καὶ ἐψαλλον μὲν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στροφάς τινας ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Ρήνου ἢ ἐκ τῆς Μασσαλιώτιδος, ἀλλ' ἦτο προφανές ὅτι πάντες κατενόουν τὸ καθήκον των καὶ ἡσθάνοντο ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶσιν εἰς διασκέδασιν.

Πολλοὶ μεταξύ αὐτῶν ἀνῆκον εἰς οἰκογενεῖας εὐπόρους, πάντες δὲ ἐγκατέλιπον ὀπισθεν αὐτῶν τὴν ὁδὸν, καὶ δεήσεις ὑπὲρ τῆς αἰσίας αὐτῶν ἐπανόδου.

Δὲν κατείχοντο ὅμως ἀπὸ τὸν παράφορον ἐκείνῳ ἐνθουσιασμόν, ὅστις ἐμπνέει πολλὰκις ἀκατάσχετον πόθον πρὸς τὸν πόλεμον. Οὐχί! τὸ καθήκον τοὺς ἐκάλει, ἡ πατρίς ἐν κινδύνῳ ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειάν των· τοῦτο ἤρκει αὐτοῖς.

Ἐξ ὥραι ἐσήμερον, καὶ εἰς τὸν κρότον ἡχοῦντος τυμπάνου, πάντες οἱ νέοι ἐκάτον εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ἐτίθησαν εἰς διπλοῦς στοίχους· ὁ δὲ φαινόμενος ἀρχηγὸς των στρατιωτικῶν ἔχων τὸ ὕψος ἀνέγνωσε τὸν καταλόγον μετὰ καθαρὰν καὶ διάτωρον φωνήν· βεβαιωθέντος δέ, ὅτι πάντες ἦσαν παρόντες, ὁ συνταγματάρχης Μιρεκούρ, οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἀρχηγὸς των, ὅστις κατὰ τὴν νεότητά του ἐ χρημάτισε στρατιωτικὸς, καὶ ἐκέρδησε τοὺς βαθμοὺς του διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους του, ἔδωκε τὸ παράγγελμα τῆς πορείας καὶ οἱ ἐθελονταὶ ἤρξαντο βαδίζοντες.

Διελθόντες τὸ Strand ἔφθασαν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου, ἐκεῖ δέ, πρὸ τῆς ἀποβάθρας τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, ἀτμόπλοιον τῆς Γαλλικῆς ἐταιρίας «Ποσειδῶν» διεκυμαίνετο ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Βουλὸνν.

Ἐπιβιβασθέντες εἰς τὸ ἀτμόπλοιον οἱ νεαροὶ πολεμισταὶ εἰς οὐδεμίαν προέβησαν θορυβώδη διαδήλωσιν, ἀλλὰ πάντες κατέλαβον ἐν τῷ ἀτμόπλοιῳ τὰς θέσεις των ἐν μεγίστῃ σιγῇ, ἣν τοῖς εἶχε ἐπιβάλλει ὁ συνταγματάρχης αὐτῶν· τοῦτο δὲ κατέστησε τὴν ἀναχώρησίν των μᾶλλον ἐπιβλαβήσαν.

Ἀλλ' ἐπὶ τῆς λιθίνου γεφύρας τῆς ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως ὑπῆρχον ἤδη πολλοὶ φιλοθεάμονες οἵτινες ἐξέβαλλον ἐνθαρρυντικὰς τινας κραυγὰς ὑπὲρ τῶν ἐθελοντῶν, εἰς ἃς οὕτως ἄντα περικρίθησαν μετὰ συγκινήσεως ἅμα καὶ εὐγνωμοσύνης.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἤχησεν ὁ κώδων τοῦ ἀτμόπλοιου, ὃν παρηκολούθησε συριγμός καὶ μετὰ ταῦτα ἤρξατο ὁρμητικῶς νὰ ἐξέρχεται ὁ ἀτμός ἐκ τοῦ παρὰ τὴν καπνοδόχον σωλήνος.

Ὁ «Ποσειδῶν» ἀπεμακρύνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῆς ἀκτῆς καὶ ἐχώρει εἰς τὸ πέλαγος, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς γεφύρας συνηγμένοι θεαταὶ θέλοντες νὰ δώσωσι τελευταῖον δαίγμα τῆς ὑπὲρ τῶν ἐθελοντῶν συμπαθείας των ἐκίνουν τὰ μαντήλια των ἢ ὕψουν τοὺς πῆλους των εἰς τὸν ἀέρα· ὁμοφώνως δὲ κραυγὴ ἐξεληοῦσα ἐκ τοῦ πλήθους ἐκείνου εὗρεν ἤχῳ ἐπὶ τοῦ ἀπομακρυνομένου πλοίου.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀνεφώνησαν πάντες οἱ ὡς μάρτυρες παριστάμενοι ἐπὶ τῆς ἐπισήμου ταύτης ἀναχωρήσεως.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! τοὺς ἀπεκρίθησαν καὶ οἱ ἐν τῷ ἀτμόπλοιῳ καὶ πάντες ἀπεκαλύφθησαν. Ἀπῆρχοντο δὲ εὐέλπιδες,

οὐδ' ἀπησχολοῦντο καὶ ἀπὸ τὰς ἀπογοητεύσεις, ὅσαι πιθανὸν τοὺς ἀνέμενον, ἢ ἀπὸ τὴν ιδέαν ὅτι ἐν τῇ ἐπανόδῳ των, πολλοὶ θὰ ἔλιπον ἴσως ἀπὸ τὸ προσκλητήριον.

Ἐν τῷ ταξειδίῳ τινὲς κατελήφθησαν ὑπὸ ἀθυμίας, ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης, οὕτινος ἡ χαρὰ ἦτο ὑπέρμετρος, διότι κατάρθωσεν εἰς μόνην τὴν πρόσκλησίν του νὰ συναθροίσῃ τοσαύτας εὐγενεῖς καρδίας ποθοῦσας νὰ δώσωσι δαίγματα τοῦ πατριωτισμοῦ των, μετέβαινεν ἐκ τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλον ἀποτεινὼν λόγους ἐνθαρρυντικούς, καθ' ὅσον κἀλλίστα κατενόει ὅτι ἐπρέπε νὰ διατηρῇ τὸν ἐνθουσιασμόν των ἀκράτητον· δι' ὅ τοῖς διηγέτο τὰς ἐκστρατείας του, καὶ ὑπερύψου τὴν δόξαν ἣτις πολλάκις ἀναμείνει τὸν πολεμιστὴν πρὸ τοῦ στομίου τηλεβόλου.

— Πιστεύσατέ με, φίλοι μου, προσέθεσεν, ἡ ώραία Γαλλία μας ταχέως θέλει ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς βαρβαρικὰς ταύτας ὁρδὰς, αἵτινες ἐτόλμησαν νὰ βεβηλώσωσι τὸ ἔδαφός της. Ὁ Λεβὲφ ὁ παρὰσύρας ἡμᾶς εἰς τὸ ἀτυχές τοῦτο διάβημα ἀντικατεστάθη ἡδὴ ὁ Μακμαὼν ὁ ἥρως τῆς Ἀλγερίας καὶ Κριμαίας προσεκληθῇ ὅπως ἐπανορθώσῃ τὰ πάντα· τὴν αὐτὴν ιδέαν ἔχομεν καὶ διὰ τὸν Βαζαίν, οὕτινος ἡ ἐν Μεξικῷ διαγωγή ἀπέδειξεν ὅλην τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ ἀξίαν. Ἐκστρατεία κατὰ τῶν Παρισίων θέλει ἀποβῇ ἄλλη Μόσχα εἰς τοὺς Πρώσους· ἀλλ' ἡ ἀφροσύνη των δὲν θέλει προβῇ μετὰ αὐτοῦ.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης Μιρεκούρ καταπαύσας τὸν λόγον του εἶδε μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπενεργήσῃ μεγάλως ἐπὶ τοῦ πνεύματος πάντων τῶν στρατιωτῶν του.

Γ'

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΛΕΛΜΙΝΗΣ.

Ἡ Βιλελμίνη Νάτζελ, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀφιλοκεροῦ διαγωγὴν τοῦ Γεωργίου, ἐθαύμαζε τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ ἡρώτα ἐαυτήν, ἂν δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τι καὶ αὕτη ὑπὲρ τῶν συμπατριωτῶν της.

Ὁ πατριωτισμὸς τοῦ μνηστῆρός της ἀφύπνισε τὸν ἰδικόν της καὶ ἤθελε νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα του.

Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Γεωργίου μετέβη εἰς τὸν οἶκόν Γερμανίδος τινὸς ὑπανδρέυμένης μετὰ πλούσιόν τινα Ἀγγλον.

Ἡ κυρία Βερνστόφ Σουσέ εἶχε γνωρίσει τὸν ζυθοπώλην Νάτζελ εἰς Βρυξέλλαν καὶ ἦτο μία τῶν καλλιτέρων πελατῶν του, συνεπᾶθαι ὑπερβαλλόντως ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς του Βιλελμίνης, ἣν συνεχῶς ἐβλεπε, καὶ ἦν ἐθεώρει ὡς μίαν τῶν καλλιτέρων φίλων της· ἦτο λοιπὸν κατενθουσιασμένη, διότι τὴν ἐπανέωρεν εἰς Λονδίνον, καὶ ἡρέσκετο συχνάκις νὰ τῇ διδῇ δαίγματα τοῦ ἐνδιαφέροντός της· βεβαίᾳ λοιπὸν ἡ νεανὺς ὅτι ἤθελε τὴν βοηθήσει εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ τολμηροῦ σχεδίου, ὑπερσυνέλαβεν, ἡθέλησε νὰ τὴν συμβουλευθῇ.

Ἀφικομένη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Σουσέ, ἡ Βιλελμίνη ἠναγκάσθη νὰ ἀναμείνῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πρὶν ἢ εἰσαχθῇ παρὰ τῇ κυρίᾳ ταύτῃ, διότι πολλοὶ ἦσαν οἱ ἐπισκέπται παρ' αὐτῇ.

Ἡ κυρία Βερνστόφ Σουσέ ἦτο διευθύντρια ὑποκαταστήμα-

τος τῆς ἐταιρίας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν καὶ πληγωμένων, διαρκούντος τοῦ πολέμου· καὶ ὅτε ἡ Βιλελμίνη κατ'ὠρθωσε νὰ εἰσαχθῇ, τὴν εὖρε καθημένην ἐνώπιον τραπέζης ἔχουσα πρὸ αὐτῆς σωρὸν ἐγγράφων καὶ σημειώσεων, ἅτινα ἐπισταμένως ἐζήταζεν.

— ὦ! εἴθε σεῖς, προσφιλὲς τέκνον; εἶμαι εὐτυχὴς βλέπουσά σε, εἶπεν εἰς τὴν νεανίδα μὲ ὕψος προσηνές, ἔπειτα δὲ προσέθηκεν: ἂν ὅ,τι μέλλετε νὰ μοὶ ἀνακινώσετε δὲν εἶνε κατεπεῖγον, ἡμετέ μοι τὴν χάριν, σὰς παρακαλῶ, νὰ τὸ ἀναβάλλετε εἰς δευτέραν ἐπίσκεψιν· εἶμαι σήμερον ἀπασχολημένη καὶ μόνον ὀλίγας στιγμὰς δύναμαι νὰ συνδιαλεχθῶ μεθ' ὑμῶν.

— Δὲν θέλω νὰ ἐνοχληθῆτε, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Βιλελμίνη μὲ ὕψος περίλυπον, ἀναχωρῶ ἀμέσως.

— Εἰπάτέ μοι μόνον, διὰ ποῖον λόγον ἤλθατε ἐνταῦθα.

Καὶ ἐνῶ τὴν ἡρώτα ἀπεσφράγισεν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ εὖρεν ἐπιταγήν, ἣν κατέγραψεν εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἐταιρίας, ἔπειτα δὲ ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου της.

— Κυρία, τῇ εἶπεν ἡ Βιλελμίνη, κατανῶ τὴν φύσιν τῶν ἀσχολιῶν σας, ἐκπληροῦτε λίαν εὐγενῇ ἀποστολῇ, εἶνε δὲ τόσον εὐχάριστον νὰ πράττῃ τις τὸ καλόν!

— Εἴμεθα εὐτυχὴς τῶνόντι, ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγώ, δυνάμενοι νὰ ἔλθωμεν εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν θυμάτων τοῦ φρικώδους αὐτοῦ πολέμου. Αὐρίον ὁ κύριος Βερνστόφ Σουσέ ἀπέρχεται εἰς Βερολίνον ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰς συμπολίτας μας, προσφιλὲς τέκνον, αἵτινες ἐξεδήλωσαν τὸν πόθον των νὰ παράσχωσι τὰς περιποιήσεις των εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς πληγωμένους· θέλει δὲ συμπαραλάβει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ὅσα ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου συνελέξαν.

— Ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀτυχεῖς πάσχοντες, δὲν ἔχει οὐτω, κυρία!

— Πρὸς τὸ παρὸν μάλιστα, καὶ μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει πόσον ὁ ἀριθμὸς των θέλει αὐξήσῃ ἐντὸς ὀλίγου· ἀνάγκη λοιπὸν νὰ λάβωμεν τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς περιστάσεις. Ἐνώπιον τοιούτων συμφορῶν καὶ ἡ ἀπαθεστέρα καρδιά ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀναίσθητος, λογίζομαι δὲ εὐτυχὴς λέγουσα ὅτι ἡ ἐπικλησίς μας εἰς τὴν ἀγγλικὴν φιλανθρωπίαν ὄχι μόνον εὐμενῶς ἐγένετο δεκτή, ἀλλὰ καὶ ὑπερέβη τὰς προσδοκίας μας, καθόσον πάντες ἔσπευσαν νὰ καταθέσωσι τὸν ὀβολόν των. Ἦδη δὲ καταγινόμεθα νὰ διοργανώσωμεν ἐν σῶμα ἐκ νεανίδων ὑμῶν καὶ εὐρώστων ὅπως ἀποστέλλωμεν αὐτὰς εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν στρατοπέδων ἢ καὶ τῶν πόλεων αὐτῶν. Ἡ ἀφοσίωσις αὕτη μετέχει βεβαίως ἡρωϊσμοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ὀλίγας εὐρίσκει τὰς προσηλύτους.

— Δὲν ἔχω τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, κυρία; εἶμαι ὑγιὴς καὶ ρωμαλέα.

— Πῶς; σύ, προσφιλὲς τέκνον; ἠρώτησε μετ' ἐκπληξέως ἡ κυρία Βερνστόφ.

— Μάλιστα, ἐγὼ αὕτη, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Βιλελμίνη, ἥς τὸ πρόσωπον ἠκτινέοι ἀπὸ χαρᾶν.

— Πῶς λοιπὸν μήπως ἤλθατε δι' αὐτό, ἠρώτησε καὶ πάλιν ἡ κυρία Βερνστόφ.

— Μάλιστα, κυρία, ὅπως σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ διαθέσετε ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ ὠφέλιμος εἰς τοὺς συμπολίτας μου.

— Ἡ ἐπιθυμία αὕτη σὰς τιμᾷ, ἀλλ' ὁ πατήρ σας δὲν ἐπιφέρει οὐδεμίαν ἀντίρρησην;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἐν τούτοις μέχρι τούδε δὲν ἀνεκίνωσα αὐτῷ οὐδὲν ἐκ τοῦ σχεδίου μου· ἂν παρατηρήσῃ ὅτι αὐτοβούλως ἐνεργῶ χωρὶς πατρ' οὐδενὸς νὰ ἐπηρεάζωμαι, ἐλπίζω νὰ μὴ παρεμβάλλῃ οὐδὲν πρόσκομμα εἰς τὴν ἀναχώρησίν μου. Θὰ σεμνύνετε διὰ τὴν θυγατέρα του καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσῃ περισσότερον, ὦ! περὶ τούτου εἶμαι βεβαία, τὸν γνωρίζω καλῶς.

— Τὴν συμβουλὴν λοιπὸν τὴν ὁποῖαν δύναμαι νὰ σὰς δώσω θὰ τὴν ἀκολουθήσετε;

— Μάλιστα, κυρία, ἂν μοὶ εἴπητε νὰ ἀναχωρήσω, θὰ ἀναχωρήσω χωρὶς ποσῶς νὰ δισταῶ· ἂν δὲ ἦναι ἀνάγκη, σὰς ἐγγυῶμαι νὰ ἐπιτύχω τῆς συγκαταθέσεως τοῦ πατρός μου, καὶ νὰ ἦμαι ἐτοίμη αὐρίον νὰ ἀκολουθήσω τὸν κύριον Βερνστόφ Σουσέ.

Ἡ κυρία Βερνστόφ τὴν ἐθεώρησε μετὰ θαυμασμοῦ, λαβοῦσα δὲ τὰς χεῖράς της ἐν μέσῳ τῶν ἰδικῶν της τῇ εἶπε:

— Εἴθε γενναία, Βιλελμίνη, καὶ χαίρω δι' αὐτό, καὶ ἀφοῦ τοιαύτη εἶνε ἡ ἐπιθυμία σου, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ ἀποκρύψω τοὺς μεγάλους κινδύνους, τοὺς ὁποῖους θὰ διατρέξῃ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων τοῦ νέου σου ἔργου.

— Ὅλιγον μὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ προστατῆς μου ἄγγελος θέλει ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' ἐμοῦ.

— Πρὸ ὀλίγου μόλις καίρου μία τῶν καλῶν ἀδελφῶν μας ἐφρονεῦθη περιποιουμένη ἕνα πληγωμένον.

— Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ ἐνδοξωτέρου θανάτου.

— Συμμερίζομαι τὸν τρόπον δι' οὗ θεωρεῖς τὰ πράγματα· ἀλλὰ τέλος πάντων μίαν μόνην τελευταίαν παρατήρησιν ὀφείλω νὰ σοὶ ὑποβάλλω· σκέρθητε ὅτι μέλλετε νὰ ἀτενίσῃτε τὰς ἀσθενείας καὶ τὸν θάνατον ὑπὸ τὴν μάλλον φοβεράν αὐτῶν ὄψιν, καὶ ὅτι ἐπὶ μῆνας βλοκλήρους οἱ στεναγμοί, οἱ θρήνοι καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν δυστυχῶν ἀσθενῶν θὰ ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ ὦτά σας.

— Θέλει ἐπέλθῃ ἡ ὥρα, καθ' ἣν θὰ λαβῶ τὴν ἀνταμειβὴν μου διὰ ταῦτα πάντα· εἶπεν ἡ Βιλελμίνη στρέψασα τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῇ τις καταλληλοτέραν γλῶσσαν, προσφιλὲς τέκνον, καὶ βλέπω ἤδη ὅτι δυνάμεθα νὰ βλαστήσωμεν ἐφ' ὑμᾶς· θὰ μᾶς παράσχῃτε ἀληθῆ συνδρομὴν καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Γερμανία δικαιοῦται νὰ σεμνύνεται διὰ τὰς κόρας της, ὅσον καὶ διὰ τοὺς υἱούς της. Θὰ ἀναχωρήσετε· ἀπὸ τῶρα δὲ θέλω ἐγγράψῃ τὸ ὄνομά σας εἰς τὸν κατάλογόν μου· καὶ ἀπὸ τοῦδε εἴθε ἀδελφὴ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Πρὶν ἢ ἀποσυρθῇ ἡ Βιλελμίνη ὑπεχρεώθη νὰ εὐρεθῇ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Charing Cross, ὁπόθεν ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ κύριος Βερνστόφ Σουσέ καὶ εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι ἤθελεν ἐφοδιασθῇ μὲ τὴν συγκαταθέσιν τοῦ πατρός της.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον ἡ νεανὶς ἐνεχείρισε τῷ πατρὶ της ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς κυρίας Βερνστόφ, ἥς τὸ περιεχόμενον εἰς ἄκρον ἐξέπληξε κατὰ πρῶτον τὸν δυστυχῆ γέροντα.

(Ἔπεται συνέχεια).